No 1564 Zaterdag 20 December 1913. 30ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4. Overzijde.
DRUKKER: B. L. BOGAERS

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50: voor elken regel meer 7½ cts.

Zorg voor de West.

Onder bovenstaanden titel schrijft *De Tijd* van 14 Nov.:

In „De Nederlander" wordt door „Een belangstellende" de aandacht gevestigd op de volgende mededeeling, voorkomende in het „Koloniaal Weekblad" van 23 Oct. j.l.

„Het te Curaçao aanwezige oorlogsschip zal weldra naar Nederland terugkeeren om met zijn bemanning te kunnen voorzien in het groote gebrek aan manschappen, dat thans op de vloot hier te lande en in Oost-Indië heerscht. Daarmede zal tegelijk het nu bestaande station „West-Indië" voor goed opgeheven worden en zullen onze Koloniën in Amerika alleen periodiek bezocht worden door uit Nederland uit te zenden bodem."

Voorts herinnert „Belangstellende" dat de Curaçaosche briefschrijver in „De Ned". naar aanleiding van deze mededeeling schreef:

„Er is nu weinig meer, dat Curaçao aan Holland bindt. Eenzelfde vlag en de gouverneur met misschien een vijf en twintig Hollandsche ambtenaren en een handjevol soldaten. Voorzichtig tegenover Venezuela lijkt het besluit niet. Maar er zullen wel andere factoren zijn geweest, die zwaarder hebben gewogen."

Hieraan knoopt „Belangstellende" de volgende beschouwing vast:

De bedoelde beslissing mag, indien zij werkelijk genomen is, en dat schijnt inderdaad zoo te zijn, wel eens in breeder kring bekend gemaakt worden en eens rustig onder de oogen worden gezien.

Sedert een tiental jaren is in West-Indië een kruiser gestationeerd, die de beide tevoren in Suriname en op Curaçao aanwezige kleinere stationsschepen heeft vervangen. De kruiser heeft feitelijk te Willemstad (Curaçao) zijn hoofdverblijf, maar bezoekt op geregelde tijden de kolonie Suriname en vertoont verder ook onze vlag in de Staten en vreemde koloniën, behoorende tot West-Indië of de Noordsche kust van Zuid-Amerika. De aanwezigheid van een dergelijk oorlogsschip in West-Indië is om verschillende redenen voor Nederland van groot belang.

In de eerste plaats voor het eiland Curaçao met zijn internationale haven, bron van allerlei verwikkelingen; met zijn lastig en onrustig, het oproerige Venezuela, en met zijn moeilijke verbindingen met de andere eilanden van hetzelfde Gouvernement, Aruba, Bonaire, St. Martin, St. Eustatius en Saba, elk weder met eene eigenaardige bevolking, die weinig belangen met die der andere eilanden gemeen heeft. De aanwezigheid van een oorlogsschip ter plaatse kan een levensbelang zijn, zoowel ter handhaving van de rust naar buiten als van de inwendige rust.

Maar ook welk een onafwisbaren eisch voor veiligheid en rust levert de aanwezigheid van een oorlogsschip in West-Indische wateren ten aanzien van de kolonie Suriname met hare groote vreemde bevolking.

Wat kan een compagnie infanterie en een handjevol gewapende politie doen tegenover b.v. eenige duizenden ontevreden Br. Indische koelies, die hun leven lang vreemd blijven aan onze instellingen en gewoonten en toch zich hebben te onderwerpen aan onze wetgeving, of wel tegenover honderden gekleurde Britsche onderdanen, van de naburige eilanden gekomen om in onze Kolonie bij goud- en balata-industrie een bestaan te vinden?

Thans kan de Gouverneur van Suriname telegraphisch de hulp van het oorlogsschip ontbieden en in enkele dagen op die hulp rekenen. Moest uit Nederland hulp komen, dan zouden daarmede eenige weken gemoeid zijn, en de komst ware dan zeker te laat. „Prevention is better than cure," zeggen de Engelschen en zij passen dat ook op dit gebied in hun koloniën toe. Of meent men soms dat de Engelsche koloniën in West Indië niet beschermd worden door oorlogsschip?

En een dergelijke ontblooting van een noodig verdedigingsmiddel of beschermingsmiddel wil men gaan doorvoeren, nu West-Indië door de opening van het Panamakanaal meer dan ooit de aandacht trekt en ook meer dan ooit menschen zal trekken!

Men bezinne toch goed voor men begint.

En Nederland bega toch niet de onherstelbare onvoorzichtigheid om op een tijdstip, waarop om gelijke redenen voor Ned.-Oost-Indië een vloot van dreadnoughts wordt noodig geacht, aan Ned.-West-Indië te ontnemen den eenigen kruiser, welke daar nog de aloude, alom bekende Nederlandsche vlag over den Oceaan doet waaien.

„Nederland wake!"

Ook *La Gazette de Hollande* van 15 Nov. publiceert een zeer goede correspondentie uit Willemstad over de opheffing van ons maritiem station in Curaçao.

Deze vele stemmen opgegaan tegen dezen onverwachten maatregel der nieuwe Regeering zullen toch wel eenigen weerklank vinden in 's Lands vergaderzalen bij behandeling der Marine-begrooting, of van de Koloniale Begrooting voor Curaçao.

Spoedig hopen wij iets meer definitiefs hieromtrent te mogen vernemen uit den mond van Z. Exc. den Minister van Koloniën.

De Curaçaosche Briefschrijver IN „DE NEDERLANDER".

We hebben hier voor ons het citaat, zooals boven aangehaald in *De Tijd*.

De Curaçaosche Briefschrijver in „De Nederlander" is van oordeel, dat na het vertrek van Hr. Ms. *Zeeland* er weinig meer is „dat Curaçao aan Holland bindt. Eenzelfde vlag en de gouverneur met misschien een vijf en twintig Hollandsche ambtenaren en een handjevol soldaten".

Zou die Curaçaosche Briefschrijver dezelfde persoon zijn als D. G. F.? Men zou het haast zeggen; de opmerkingsgave van beiden is even bekrompen en onnoozel.

Wat Curaçao aan Holland bindt, is niet het oorlogschip; het is de eigen geschiedenis onzer Kolonie. Goed en bloed hebben de Curaçaonaars veil gehad om Hollandsch te blijven.

Wat Curaçao aan Holland bindt, is de groote liefde voor ons Doorluchtig Vorstenhuis, voor Koningin Wilhelmina en Prinses Juliana!

Wat Curaçao aan Holland bindt, is het Nederlandsche bloed, dat velen door de aderen vloeit, door geboorte, afstamming of uithuwelijking echt Hollandsch geworden.

Het is de overal zoo hoog geroemde Koloniale Politiek van Nederland, waardoor een noodlijdende kolonie jaren en jaren achtereen met tonnen gouds gesteund werd.

Het is de saamhoorigheid van Moederland en Koloniën, waardoor lief en leed wederkeerig werd gedeeld en mee geleefd.

Het is het stoere werken van honderden Nederlanders, hoogere en lagere ambtenaren, die zich geheel aan het belang der Kolonie gewijd hebben. Een ereplaats nemen daar bij in de Nederlandsche Priesters, die hier godsdienst brachten en beschaving aan de vrijgemaakte slaven en hun nakomelingschap; de Eerw. Fraters, die echt Hollandsche scholen stichtten, welke met de beste scholen in het Moederland mogen worden gelijkgesteld; de meer dan 200 Eerw. Zusters, Nederlandsche vrouwen, die zich met heldhaftige opoffering gewijd hebben aan het onderwijs, de ziekenverpleging, de zorg voor ouden van dagen en gebrekkigen, de verpleging van krankzinnigen en melaatschen.

Vraagt het aan de vreemdelingen, als ge het zelf niet hebt opgemerkt, hoe op dit alles de Hollandsche stempel gedrukt staat van zindelijkheid en netheid, van orde en tucht, en het taaie volhouden van het „Ik zal handhaven".

Foei, dat gij deze honderden Nederlanders en hun beschavenden invloed niet zaagt en slechts smalend spreken durfdet over „misschien een vijf en twintig Hollandsche ambtenaren!"

De Hollandsche Families tellen bij u ook al niet meel West ge wel, dat de hoofden dezer families, van oudhollandschen stam gesproten, voor een groot deel hun opleiding in Nederland ontvingen, en dat zij zich nu nog vele opofferingen getroosten om hun kinderen in Nederland te laten opvoeden. Op dit oogenblik zijn er een kleine twintig Curaçaosche jongens en meisjes in Holland op verschillende Universiteiten, gymnasia of scholen.

Meent ge dezen trek naar Holland aan te moedigen met uwe manier van schrijven?

U is oorzaak, met uw geschrijf, dat hier dezer dagen in de Hollandsche Kranten van Curaçao, heel leelijk wordt afgegeven op Nederland en de Nederlanders.

Van U als Nederlander gaat er geen beschawende invloed uit ten goede. U is een Hollander op z'n smalst.

BESPREKING VAN HET RAPPORT DER SURINAME--COMMISSIE.

Nota van den Commandant der troepen, naar aanleiding van het rapport der Suriname—Commissie tot opheffing der landmacht in Suriname.

De Commissie stelt in haar reorganisatieplan voor, om de krijgstucht op de politie toe te passen. Het komt ondergeteekende voor, dat zulks zeer bezwaarlijk zal gaan, omdat als consequentie daarvan ook de Rechtspleging bij de landmacht op de politie moet worden toegepast hetgeen toch wel niet de bedoeling zal zijn.

Bovendien het komt ondergeteekende voor, dat het minder juist geacht moet worden, om aan de politie, als zij op zich zelf staat, een streng militair cachet te verleenen.

De politie toch zal alsdan in vele gevallen met te groote gestrengheid optreden. Haar taak zal echter ook zijn om, als vrederechter handelende, ernstige vergrijpen als andersins te voorkomen.

Wordt nu bij de politie de kiem gekweekt, die in een militairen troep moet worden gelegd, dan is het natuurlijk gevolg, dat zij qua politie te impulsief optreedt, hetgeen tot nadeelige gevolgen aanleiding kan geven.

Voorts stelt de Commissie voor, om de politie te kazerneeren. Wel is waar heeft de Procureur-Generaal hierop gezegd, dat de meening van de commissie was, om den dienstploeg en den afkomenden ploeg te doen kazerneeren, doch zulks kan de bedoeling niet geweest zijn, daar de commissie schrijft, dat de politie grootendeels gekazerneerd moet zijn.

Ondergeteekende acht het kazerneeren van politie hier te lande zeer moeilijk. Verscheidene politie-beambten zijn gehuwd, anderen leven in concubinaat. Hoe wil men nu deze beambten kazerneeren zonder tevens de vrouwen in de kazerne te doen wonen? Tot een zoodanigen maatregel, dien men in Ned-Indië in het leger slechts noode duldt, zal men toch in den tegenwoordigen tijd wel niet willen overgaan.

En zonder kazerneering is naar de meening van den ondergeteekende ...

NAAR HET GELUK.

(*Uit het leven van een bekeerling*).

XXVII.

Napoleon en de Kerk.

Als men ziet, hoe Lodewijk Napoleon van God precies dezelfde straf ontving als Napoleon I, vraagt menigeen zichzelven af: Van Napoleon I weten wij, dat hij zich heeft opgeworpen als vijand der Kerk; maar wat heeft Lodewijk Napoleon gedaan?

Laat ons eens 'n half uurtje in zijn gezelschap blijven en we zullen het weten.

Op zekeren dag ontvingen wij, mijne vrouw en ik, een uitnoodiging om een godsdienstoefening bij te wonen in de Tuilerieën.

Dat de goede God hierbij slechts als bijzaak werd beschouwd sprak reeds hier uit, dat ik, ofschoon niet Katholiek, een uitnoodiging ontving... Het moest beschouwd worden als een uitverkiezing en hooge eere, in de onmiddelijke nabijheid des Keizers, in een kleinen kring van de grootste beroemdheden van twee keizerrijken een half uurtje te mogen doorbrengen.

Prompt negen uur waren wij present in een gezelschap van ongeveer 40 personen.

De Aartsbisschop van Parijs, Mgr. Darboy, stond aan den ingang, naast hem een jonge Priester met den wijwateremmer in de hand. Als waren zij twee lakeien zoo stonden zij den Keizer af te wachten. Tot elf uur toe, dat is twee volle uren, liet deze op zich wachten. Hij kwam in gezelschap van een jongen Beierschen Prins, die, als gast, natuurlijk den voorrang genoot.

De Aartsbisschop nam het wijwater en hood het den beiden binnentredenden aan. De Prins maakte een diepe buiging voor den Aartsbisschop, doopte den vinger in het wijwater en maakte het kruisteeken. Napoleon volgde op den Prins, liet zijn oogen half gesloten over den Aartsbisschop glijden, alsof hij daar niet stond, nam geen wijwater, maakte geen kruisteeken, knielde zelfs niet voor het Allerheiligste in het Tabernakel, maar liet zich plomp in zijn zetel vallen, keek rond en drukte met iedere beweging duidelijk uit: „Hier ben ik God, hier moet ge mij aanbidden."

En zoo geschiedde ook. De Aartsbisschop besteeg den kansel en sprak een half uur lang, maar geen woord over God, geen woord over Christus— het was enkel en alleen een ijdele lofuiting op Napoleon.

Den lieven God moest het zeer bedroefd hebben, dat de overigens zeer goede, zelfs uitstekende Aartsbisschop zich zoo misbruiken liet.

De Aartsbisschop werd tijdens de Commune dood geschoten, en hoe Napoleon met trappen en stompen werd weggejaagd, hebben we ook gezien.

XXVIII Rome.

Heeft men de geheele wereld bereisd en alles gezien, dan zal bij het vervagen der herinneringsbeelden één indruk onverlet staan blijven, de herinnering aan Rome.

Rome dankt hare groote aantrekkelijkheid aan hare talrijke verscheidenheid van hoogst merkwaardige monumenten uit de algemeene geschiedenis der beschaving. Uit hare eerbiedwaardige ruïnes spreekt een geschiedenis van twee duizend jaren. In hare galerijen — en heel Rome is als een reusachtige tentoonstelling — in hare galerijen vinden wij de beste kunstwerken van alle tijden. En dan hare ontelbare kerken — wie beschrijft haar pracht!

Als men van 's morgens vroeg tot 's avonds laat alle afstanden in een rijtuig aflegt, heeft men minstens nog twee maanden noodig om zoo ongeveer van alles iets te zien.

Hare hoogste belangrijkheid echter dankt Rome als hoofdstad der wereld, als stad des Pausen, de Plaatsbekleeder van Christus op aarde. Deze eeretitel stelt alle anderen in de schaduw; zoo iets wordt niet elders ter wereld aangetroffen, het komt slechts eens voor op de geheele aarde.

Het glanspunt van Rome's pracht zag men in de Paaschweek, toen de Paus nog vrij was, zooals we dat gezien hebben onder Pius IX. Dan stroomen werkelijk alle volkeren der aarde naar Rome om de plechtigheden mede te maken en den grooten Paaschzegen te ontvangen.

Gedurende die dagen bestaat er te Rome geen enkele secte, alle haat tegen de oude Moederkerk wordt afgelegd; gedurende die dagen zijn alle menschen Katholiek.

Menschen, die in een of andere secte wild zijn opgegroeid, koud en onverschillig zijn jegens God en het heil hunner onsterfelijke ziel, gevoelen in die dagen een heimwee naar het eeuwig Vaderland opkomen in hun hart. Met de Katholieken beklimmen zij, op hunne knieën de treden der H. Trap, de *Scala Sancta*, waarover de Heiland, gegaan is naar Pilatus, en bidden... Zij voelen zich gelukkig en als opgeheven tot een hoogere wereld, nu zij toch ook eens beginnen te bidden. Dat is de geheimzinnige kracht, welke woont in de H. Stad Rome.

Te Rome wordt men onwillekeurig theoloogant. Vraagstukken, waarmede men zich nimmer heeft opgehouden, treden hier plotseling voor uw ziel. Zonder het zelf te weten denkt men veel na over zich zelf, en zijn eigen bewustzijn vertoont zich aan den mensch in vroeger ongekende klaarheid...... Dat is het licht, dat straalt in de H. Stad Rome.

De verdoolde ziel, welke van goeden wille is, zegt hier voor het eerst tot zich zelf: Hoe moet ik dit toch verstaan? Christus zegt, dat Hij gekomen is om aan de dwaling een einde te maken, en dat Hij één Kerk voor allen, de algemeene (in 't Grieksch *katholieke*) dus de Katholieke Kerk zal stichten en geeft ons de verzekering, dat deze zijne Kerk nooit in dwaling zal vallen; Hij waarschuwt tegen de valsche dwaalleeraars — en toch zijn er wel duizend verschillende kerkgenootschappen door menschen gesticht! Hoe moet ik dit toch verstaan? De voorspelling van den H. Apostel Paulus komt ons in de gedachte: Daar zal een tijd aanbreken, waarin zij de gezonde leer niet meer verdragen kunnen, maar zich overladen zullen met leeraars, overeenkomstig hun eigen begeerlijkheden, dewijl zij kittelig geworden zijn van gehoor. En van de waarheid trouwens zullen zij het gehoor afwenden, tot fabelen echter zich keeren". Ja, die menschenleeraars vleien onze begeerlijkheden, als ze ons zeggen: „Ruk u toch los van het leergezag der Kerk; wees toch uw eigen meester; maak uzelf een kerk met eigen zedenwet. Wee u, als gij uw beleediger vergeeft, dan zijt ge ontzet... ge moet hem achtervolgen en zoo mogelijk dooden, of minstens den mond snoeren. Noem u zelf echter Christelijk en Evangelisch."

Zoo werd ons in onze jeugd geleerd, en we vonden het heel gewoon.

de de beschikking over de politie in bijzondere gevallen niet verzekerd.

Het heeft ondergeteekende verder vreemd getroffen, dat de Suriname-Commissie wel de opheffing der landmacht voorstelt, doch aan het hospitaal zijn militair karakter wenscht te laten behouden.

Moet er alsdan geen militaire commandant zijn?

In het financieele gedeelte van het reorganisatieplan geeft de commissie te kennen, dat aan den Commandant der gewapende politie, die een majoor of een kapitein van het Ned.-Indische Leger kan zijn, eene jaarwedde behoort te worden toegekend van f 7000 á f 8000.

Naar de meening van den ondergeteekende zal een actief dienend majoor van het Ned.-Indische Leger zich niet voor dit salaris beschikbaar stellen, omdat zijne inkomsten bij het leger meer bedragen. Zijn tractement bedraagt in Ned.-Indië met inbegrip van huishuur f 8400 per jaar, waarbij nog komt, dat hij voor een commando als hem hier zal worden opgedragen eene vergoeding zal dienen te genieten voor het vervullen der functie van Opperbrandmeester f 800, terwijl hij de toelage dient te genieten. hem in Ned-Indië als Gewestelijke militaire commandant zou worden toegekend en welke f 900 bedraagt.

Zijn salaris zou dus moeten bedragen f 10100 per jaar.

Aan een kapitein zou eene jaarwedde moeten worden toegekend van f 6600 tractement + f 900 huishuur + f 800 toelage voor Opperbrandmeester + f 480 toelage als in Ned-Indië wordt toegekend aan een post-of gewestelijken militairen commandant of in het geheel f 8780.

Het tractement van den Commandant der gewapende politie zou derhalve moeten bedragen f 8780 — f 10100 per jaar.

Voorts mag niet uit het oog worden verloren, dat een majoor van het Indische Leger na twee jaren Luitenant Kolonel kan worden, zoo dat zijn tractement alsdan wederom verhoogd zou moeten worden

In verband hiermede zou naar de meening van den ondergeteekende omgezien moeten worden naar een gepensionneerd majoor of kapitein van het Ned-Indische Leger, aan wien behalve zijn pensioen eene jaar wedde van f 7000 — f 8000 dient te worden toegekend.

Actieve luitenants van het Indische leger met eenige ancienniteit zullen voor eene jaarwedde van f 4000 niet genegen bevonden worden, om de betrekking van Hoofdinspecteur te aanvaarden.

Het tractement van 1e luitenants in Ned–Indië is, met inbegrip van huishuur, gerekend voor een plaats als Paramaribo, varieërend tusschen f 3120 en f 4800 per jaar.

Voor de betrekking van Hoofdinspecteur zal men een officier moeten nemen, die minstens 9 jaren dienst heeft gedaan als officier. Diens tractement bedraagt in Ned-Indie, met inbegrip van huishuur, f 4200 per jaar.

Rekent men nu, dat aan dezen officier wordt toegekend de toelage voor Adjunctopperbrandmeester, dan zouden de grenzen van het traktement van den officier Hoofdinspecteur moeten bedragen f 4560 — f 5160 's jaars.

Naar de meening van ondergeteekende is het plan van de Suriname Commissie, zooals het daar ligt, niet voor verwezenlijking vatbaar.

Het zou evenwel naar zijne meening zeer wel mogelijk zijn, om in den geest van het rapport handelende, de politie te brengen onder militair beheer.

Te dien aanzien neemt ondergeteekende de vrijheid te verwijzen naar zijne denkbeelden, die hij betreffende dit onderwerp heeft neergelegd in zijne missive van 10 December 1909 No. 1205 en naar zijne Nota, omtrent het verrichten van politiedienst door militairen, waarvan de liggers ter inzage hierbij zijn gevoegd, omdat de tijd ontbrak van deze schrifturen afschrift te doen nemen.

De formatie der landmacht zou verder eene vermindering kunnen ondergaan, hetgeen hieronder nader zal worden aangetoond, waardoor dan tevens aan de desbetreffende opdracht van den Gouverneur gevolg zal zijn gegeven.

De tegenwoordige formatie der Landmacht in West-Indië is vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 13 Mei 1911 No. 42 en is als volgt:

INFANTERIE.

1 Kapitein, 1 Luitenant-adjudant, 4 Luitenants.

Militaire Administratie.

1 Luitenant–kwartiermeester.

Geneeskundige Dienst.

(Buiten beschouwing gelaten).

Infanterie.

1 Sergeant-majoor of adj.-onderofficier, 1 Fourier, 12 Sergeanten, 24 Korporaals, 1 Koporaal schoenmaker, 1 Koporaal-kleermaker, 1 Korporaal, Sergeant of Sergeant Majoor Stafhoornblazer, 5 tamboers, 5 hoornblazers, 33 Infanteristen 1e klasse, 208 Fuseliers.

ARTILLERIE.

1 Sergeant of Sergeant-Majoor-geweermaker.

Militaire Administratie.

1 Sergeant-Majoor-kwartiertmeester.

Militaire Schrijvers.

1 Sergeant Majoor, 1 Sergeant, 1 Korporaal of Soldaat.

Met intrekking van de posten te Nickerie en Albina, hetgeen zeer goed mogelijk is, en met het verminderen van de wachtdiensten zou, zooals boven reeds is gezegd, tot eene vermindering van troepen besloten kunnen worden.

Te Albina zijn gelegerd:

1 1e Luitenan, 1 Sergeant, 2 Korporaals, 3 Infanteristen 1e klasse, 1 Hoornblazer, 20 Fuseliers.

Te Nickerie zijn gelegerd:

1 Sergeant, 2 Korporaals, 5 Infanteristen, 1e klasse, 14 Fuseliers.

De wachtdienst is geregeld als volgt:

Dag-en Nachtposten.

1 Post voor het geweer, 1 Post voor het Gouvernementshuis.

Nachtposten.

1 Post bij de Surinaamsche Bank, 1 Post in den tuin van het Gouvernementshuis, 1 Post in de Gevangenis, 1 Post bij het batterijhek (ingang van het Officierskampement). 1 Post bij het achterhek van de Kazerne. In totaal 2 dag-en nachtposten en 5 nachtposten.

Hiervan zouden vervallen:

1 Post bij de Surinanmsche Bank, 1 Post in den tuin van het Gouvernementshuis, 1 Post in de Gevangenis. 1 Post bij het Batterijkhek.

Totaal 4 Nachtposten.

Voorts kan de post vóór het Gouvernementshuis omgezet worden in een Dagpost, zoodat slechts noodig zullen zijn: 1 Dag- en Nachtpost, 1 Dagpost en 1 Nachtpost.

Voor een dag- en nachtpost worden uitgetrokken 3 man en voor een dag- of nachtpost 2 man. In het geheel zou de wacht dus sterk kunnen zijn 7 man, behalve den commandant en den hoornblazer.

Thans zijn noodig, behalve den commandant en den hoornblazer 16 man.

De intrekking van bovenstaande posten zou derhalve eene vermindering geven van 9 man.

Aangezien de manschappen als minimum 3 wachtvrije nachten moeten hebben, zou zulks eene besparing geven van 36 man.

In het geheel zou met intrekking der posten Albina en Nickerie eene vermindering verkregen worden van:

1 Luitenant, 2 Sergeanten, 4 Korporaals, 3 Infanteristen 1e klasse, 1 Hoornblazer, 70 Fuseliers.

Na deze vermindering zal te Paramaribo eene voldoende sterkte overblijven, om een behoorlijk aantal manschappen voor den uitrukkenden dienst beschikbaar te houden.

Voorts kan naar de meening van den ondergeteekende de functie van luitenantkwartiermeester worden verricht door een adjudant-onderofficier kwartiermeester, mits de keuze werkelijk valt op een bij uitstek betrouwbaar en geschikt persoon.

Voor den Commandant der troepen ware aan te wijzen tweeërlei rang, te weten die van kapitein en majoor, teneinde de gelegenheid te openen, om, wanneer deze titularis als Commandant der Gewapende politie goed voldoet, hem in den rang van majoor te handhaven.

(Kapitein Hirschman stelt hier een formatie van de landmacht in W. I. als volgt voor:)

Zoowel in Suriname als op Curaçao komt 1 garnizoenscompagnie, elk met 1 kapitein-commandant (voor Suriname een officier geschikt voor bevordering om eventueel als majoor te kunnen continueeren) 1 luitenant-adjudant (tevens adj. v|d Gouverneur) 3 luitenants (de oudste treedt op als compagnies-commandant) 1 sergt.- maj. of adj.-onderoff. (Curaçao nog een sergt.-maj.) 1 fourier, 1 korp.-sergt.-of sergt.-maj-stafhoornblazer Suriname 10 Sergts., Curaçao 8—S. 20 korp. C. 21, S. 1 korp.- kleermaker, 1 korp.-schoenmaker, S. 4 tamboers of hoornblazers C. 3, S. 25 infanteristen 1e kl. C. 36, S. 138 fus. C. 118 (van dit contengent minder. kunnen er voor Suriname hoogstens 20 en voor Curaçao hoogstens 18 als muzikanten worden aan genomen.

Artillerie S. en C. elk 1 serg. of sergt.- maj. geweermaker.

Milit. Admie: S. 1 adj.-onderoff; S. en C. elk 1 sergt. maj. kwart. m.

Geneesk. dienst: S. en C. elk 1 offic. van gez. 1e kl., S. 5 offic. van gez. 2e kl., C. 1; S. 2 milit. apoth. 2e kl., C. 1.

Curaçao 1 sergt. ziekenopz. of burgerl. opzichter tevens spijsmeester.

C. 1 korporaal of soldaat ziekenverpl. of burgerl. verpl. tevens bediende in de apotheek en 5 soldaat ziekenverpl. (of burg. verpl.) waarvan 1 kok.

Milit. schrijvers: Suriname 1 sergt. maj., 1 sergt., 1 korp. of soldaat; Curaçao geen.

De heer Hirschma berekent dat met deze samenstelling een totale bezuiniging van f 47676.55 zal verkregen worden op tractementen en soldijen, rantsoenen, kleeding en schoeisel, toelagen; bureaukosten.

(De schrijver gaat dan als volgt door:)

Bij opheffing der bezettingen te Albina en Nickerie zal evenwel in de politiedienst moeten worden voorzien. Het daarvoor noodig geachte personeel kan dezerzijds niet worden opgegeven. Eene vergelijking tusschen de voorgestelde formatie van Suriname met die van Curaçao toont aan, dat voor administratief kader iets meer is uitgetrokken, hetgeen is geschied met het oog op de zooveel meerdere schrijfwerkzaamheden, die tengevolge van den uitgebreideren geneeskundigen dienst, die ressorteert onder den troepencommandant, in Suriname verricht moeten worden.

Ten slotte brengt ondergeteekende onder de aandacht dat door hem het denkbeeld is in overweging gegeven, om, waar ook uit het rapport der Suriname-Commissie blijkt, dat het noodig is, dat de bevolking van Suriname eerst aan tucht moet worden gewend, hier te lande over te gaan tot het invoeren eener militiewet van welken maatregel zeer veel nut wordt verwacht.

Paramaribo, 7 Februari 1912.

De Kapitein-Commandant der Troepen:

J. HIRSCHMANN.

(Suriname.)

De plannen voor de verbetering der haventoestanden van Curaçao.

Vervolg.

Men moet ten deze niet uit het oog verliezen, dat Curaçao noch grooten landbouw, noch industrie van eenige beteekenis heeft, m.a.w. dat het geen land van productie is. Om te laden of te lossen behoeft de scheepvaart, die zich tengevolge van de opening van het Kanaal zal ontwikkelen, er niet heen te gaan: dut kan de scheepvaart, die thans Curaçao in haar vaarplan heeft opgenomen, ruimschoots af. Als de kolonie van die verwacht wordende uitbreiding der scheepvaart wil profiteeren, zal men die vaart erheen moeten *lokken*. Doch dan moet Curaçao ook als een superieure haven bekend staan *vóór* de vaart door het Kanaal een vlucht neemt en kan men er niet mee volstaan in zake havenverbeteringen op de ontwikkeling van die vaart te *wachten*. Niet naar havens, waarvan men hoopt, dat zij mettertijd goed zullen worden, voelt de scheepvaart zich aangetrokken, doch naar havens, die goed *zijn*. 4)

Terecht is dan ook in de Eerste Kamer er op aangedrongen [door de heeren d'Aumale van Hardenbroek en Kraus — zitting van 13 Maart 1913], dat de Regeering niet in gebreke blijve alle maatregelen te nemen om de haven van Curaçao te doen beantwoorden aan de eischen, die de verwacht wordende uitbreiding der scheepvaart in de Caraïbische Zee er aan zal stellen. Uit de oogenschijnlijk weinige sympathie, die de zaak verbetering der haventoestanden bij het koloniaal bestuur had ondervonden, meende men te moeten concludeeren, dat dit bestuur niet voldoende doordrongen was van het belang der zaak. Immers meende de gouverneur in hoofdzaak te kunnen volstaan met een verbreeding en verdieping van den havenmond, terwijl de Koloniale Raad „geen aanleiding had gevonden zich uit te spreken betreffende de door den gouverneur gedane voorstellen, noch naar aanleiding van het rapport betreffende de havenplannen voor Curaçao van de Commissie voor de handelspolitiek."

De Regeering heeft toen verklaard, dat het stilzwijgen van den Kolonialen Raad niet anders was op te vatten dan als een instemming met de plannen van den gouverneur en dat met de uitvoering daarvan de toekomst met gerustheid kon worden tegemoet gegaan". 5)

Deze *gerustheid* zullen echter velen, wien het welzijn der kolonie ter harte gaat, niet deelen.

Men moge zich — zooals ik reeds opmerkte — in zake verbetering van de haventoestanden op Curaçao aan overdrijving hebben schuldig gemaakt, doch het mag ernstig worden betwijfeld of ook de Commissie voor de Handelspolitiek in dit euvel is vervallen. En het verschil tusschen hetgeen deze commissie noodig of wenschelijk achtte ter verbetering van de haventoestanden en het werk, waarmede men thans wil volstaan, is zóó groot, dat men zich wel afvragen moet, of thans wel *genoeg* wordt gedaan.

Het koloniaal bestuur schijnt de meening toegedaan dat, zoo méér verbeteringen in de haventoestanden later wenschelijk mochten blijken, nog altijd tijd genoeg zal zijn die in overweging te nemen. Men schijnt dus van oordeel, dat handel en scheepvaart eerst van de bestaande toestanden nadeel of overlast moeten hebben ondervonden. Eér toch zal het noodzakelijke van verbeteringen niet blijken.

Heeft men er daarbij aan gedacht, dat het niet de bestaande scheepvaart is, doch die welke zich ontwikkelen zal, waarvan Curaçao het hoofdzakelijk zal moeten hebben? Heeft men er rekening mee gehouden, dat met andere goede havens in de buurt, waar lading is te vinden, slechts de zekerheid, dat haar alle faciliteiten worden aangeboden, voor die scheepvaart een reden kan zijn het eiland in haar vaarplannen op te nemen? En heeft men ten slotte, naast de meening dat het *later* nog tijd genoeg zal zijn om meer verbetering aan te brengen, ook de aandacht geschonken aan de groote moeilijkheid om een verkeer, dat éénmaal zekere richting heeft genomen, in andere banen te leiden?

Het zijn alle vragen, die ik niet kan beantwoorden, en evenmin zijn mij de gronden bekend, waarop de Regeering zich zonder eenig voorbehoud met het oordeel van den gouverneur en van den Kolonialen Raad heeft vereenigd, tenzij die zijn — en van andere blijkt niet — dat dit oordeel gebaseerd is op de kennis der beoordeelaars van de plaatselijke toestanden.

Terecht hecht de Regeering aan die kennis groote waarde en men kan ook niet anders dan de juistheid erkennen van des ministers meening, „dat men in zaken als de onderwerpelijke het advies niet kan missen van „the men on the spot". Maar kennis van plaatselijke toestanden alléén rechtvaardigt toch niet de beslissing in hoogste ressort over *alle* zaken en zeker niet over die, ter beoordeeling waarvan technische kennis onontbeerlijk is, zooals dit in zake verbetering van haventoestanden toch zeker het geval is.

De Regeering vergete niet, dat niet het koloniaal bestuur, doch zij zelve de verantwoordelijkheid draagt voor de economische ontwikkeling der kolonie. Aan Curaçao is nu eenmaal niet volledige autonomie toegekend en, als later blijkt, dat het koloniaal bestuur verkeerd heeft gezien, zal men niet gedekt zijn met een „men heeft het op Curaçao zoo gewild." Temeer klemt dit in het on-

---

Nu echter begrijpen wij niet, hoe iemand zich Evangelisch durft noemen, terwijl hij juist het tegenovergestelde doet van wat het Evangelie voorschrijft. Dat was het, wat mij zoo helder werd, toen ik voor de eerste maal te Rome was.

Toen was ik nog niet Katholiek; wat ik toen wel was, valt moeilijk te zeggen. Was ik Protestant? O, heelemaal niet; waartegen zou ik protesteeren! Van mijn eigene leer had ik zoo weinig gehoord, dat ik eigenlijk niets wist; alleen herinnerde ik mij, dat de Katholieken de vergiffenis hunner zonden, ook der toekomstige, met geld konden koopen; dat zij Maria aanbaden, en dat een verkleede vrouw als Paus fungeerde enz. Maar niemand onzer geloofde zelf aan die praatjes. Het interesseerde ons ook verder niet; het ging ons feitelijk niets aan. Mij scheen het altijd toe, alsof een schoenmaker zijn leerjongens tot flinke schoenlappers meende op te leiden, als hij sterk afgaf op de kleermakers.

Moet ik zeggen, dat ik Evangelisch was? Hoe kan ik dit, ik heb immers in het Evangelie gelezen, dat Christus een ieder, die de Kerk niet hoort, een heiden noemt.

Volgens deze uitspraak van Christus zou ik mezelf dus een heiden hebben moeten noemen. Maar ik was van goeden wil en ik bad met den blinde van Jericho: „Heer, maak, dat ik zien moge."

Laat in den avond was ik te Rome gekomen, maar ik wilde niet ter ruste gaan vóór ik het Vaticaan gezien had.

Ik stond voor het groote huis, dat bewoond wordt door den Koning der aarde, en toen ik over zijn hooge verheven positie nadacht, klonken in mijne ooren de woorden: „Dien gij zegent, die zij gezegend"... en ik had niemand, die mij zegende. „Wien gij de zonden vergeeft, dien zijn zij vergeven" en ik had niemand, die mij mijne zonden vergaf. „Simon, weid mijne schapen", maar ik behoorde niet tot de kudde. „Er zijn noch andere schapen, die niet van mijn schaapstal zijn, hen ken ik niet." En dat was ik!

Ik vergeleek mijzelven met de trouw geblevenen en dacht aan ons beider sterfuur. Wij hebben beiden ons testament geschreven in handen. In het eene lees ik: „Omdat u op aarde uwe zonden werden vergeven, zoo zijn ze u ook in den Hemel vergeven". In het andere: „Omdat u uwe zonden niet op aarde vergeven werden door een Godgewijden Priester, zoo zijn ze u ook in den Hemel niet vergeven".

Het was, of ik een steek voelde in mijn hart. De blinddoek viel mij van de oogen, ik had de Waarheid erkend.

De prachtvolle plechtigheden der Paaschweek te Rome zijn zoo dikwijls reeds beschreven, dat ik ze als bekend mag veronderstellen. Slechts twee buitengewone voorvallen wil ik verhalen.

In de Sabijnsche bergen, die den schilderachtigen achtergrond van Rome vormen, bedacht een jeugdige zestienjarige herderin, dat Paschen op handen was; zij wenschte den zegen te ontvangen, welken de Paus op Paaschzondag van het hooge balkon der St. Pieterskerk, *Urbi et Orbi*, dat is aan Rome en aan de geheele wereld, schenkt. Zij maakte derhalve hare toebereidselen en begaf zich op weg naar Rome. Daar zij echter de almanak niet had bijgehouden, kwam ze een week te vroeg. De koele nachten bracht zij door op de trappen der St. Pieter en bedelde overdag haar dagelijksch voedsel.

Toen nu het groote oogenblik gekomen was, waarop 100.000 menschen op het reuzenplein tusschen de groote kolommenrijen geluidloos op de knieën zonken en de Paus met duidelijke stem den grooten zegen uitspraak over de stad en de gansche aarde, verhief zich plotseling het jeugdige, slanke, beeldschoone kind met haar ravenzwart haar en prachtige donkere oogen en breidde de armen uit, als om den vollen zegen, daarin op te vangen. De menschen rondom haar waren over deze houding weinig gesticht en beduidden haar als alle anderen neer te knielen. Maar zij zag of hoorde niemand en had slechts oog voor den Paus, haar heiligen Vader. Toen de plechtigheid ten einde was, berispte men haar over haar ongewone wijze van doen.

Het arme kind vertelde hare geschiedenis, wat zij geleden had en doorstaan om dezen zegen te kunnen ontvangen. Nu werd zij algemeen geprezen en bewonderd; er werd geld ingezameld en rijk beladen keerde zij terug naar haar Sabijnsche bergen.

Een hatelijk voorval greep er plaats bij de spijziging der twaalf Apostelen.

In een zaal van het Vaticaan was eene verhooging opgericht, waarop een lange smalle tafel stond, gedekt voor twaalf personen. Als vertegenwoordigers der twaalf Apostelen namen twaalf jeugdige Priesters daaraan plaats. Onder ieder servet lagen 50 Frank, een geschenk des Pausen.

Drie treden voerden naar deze verhooging, waar tegenover een levensgroot Christusbeeld aan 't kruis hing.

Pius IX verschijnt, koninklijk in geheel zijn houding, zijn aangezicht blonk als dat van een engel. Hij beklimt de treden der verhooging en de twaalf Priesters zetten zich aan tafel. Een dienaar brengt uit een aangrenzend vertrek een schotel visch, geeft dien aan een dienstdoenden Priester, die hem geknield den Paus aanbood. De Paus bedient de twaalf Priesters met eigen hand. Op dezelfde wijze wordt aan Z. H. een flesch wijn overgereikt. De Paus schenkt zelf den twaalf Priesters in. Na dit eerste gerecht werd een tweede vischschotel aangebracht.... Opeens riep midden uit de toeschouwers een jonge vreemdeling: „Al weer visch?"

Hevige opschudding onder de menigte, maar de Paus deed, als had hij niets gehoord. De spijziging was afgeloopen en de Paus zou zich verwijderen.

Toen Zijne Heiligheid op de eerste trede stond, riep diezelfde stem: „*Bravo, da capo!*"

Allen waren wij onthutst; de Paus bleef kalm, wierp een blik op het kruisbeeld, trad naderbij en zegende den vreemdeling, die hem bespotte.

Wij waren als geëlectriseerd. Geen woord werd er gesproken, geen geluid gehoord. We verlieten de zaal als vreezend voor een verheven, zachtmoedige Majesteit.

derhavig geval, nadat een zoo hoogstaande autoriteit in havenzaken als Prof. Dr. Kraus zijn waarschuwende stem deed hooren en er den minister op wees (aangehaalde zitting der Eerste Kamer):

„dat de ervaring, die hij in zijn „havenpraktijk had opgedaan, op „tal van plaatsen geleerd heeft, dat „van personen, die bij de belangen „eener haven het meest schijnen be„trokken, hoogst zelden voorstellen „uitgaan om in de toestanden van „het havenbedrijf verbetering te „brengen."

Dr. Kraus verwees daarbij naar Soerabaya en stelde den minister de vraag „of hij en zijn voorgangers, in zake de havenverbetering dier plaats aanvankelijk wel op eenige medewerking van den bij den handel en de scheepvaart dier haven direct belanghebbenden hebben kunnen wijzen en of niet veeleer veel geduld en beleid noodig zijn geweest om den tegenstand van de plaatselijke, *oogenschijnlijk het meest tot oordeelen bevoegde kringen* 6) te breken".

Alleen de toekomst zal leeren of de ervaring, door Dr. Kraus „zoo herhaaldelijk" opgedaan, met Curaçao als een ander voorbeeld zal worden verrijkt. Doch intusschen is er reden voor ongerustheid, en die wordt er zeker niet minder op, wanneer men in aanmerking neemt dat, bij al den goeden wil die bij hen besta, én de gouverneur én de leden van den kolonialen raad ten slotte toch slechts leeken zijn op het gebied van havenverbeteringen, terwijl nergens uit blijkt, dat zij zich ten deze hebben laten voorlichten door deskundigen. Het zou waarlijk niet de eerste keer zijn, dat onder gelijke omstandigheden „the men on the spot" men zich zou hebben vergist!

Wordt vervolgd.

4) Wel te verstaan havens, waar geen lading van eenige beteekenis is te vinden.

5) Ik geloof echter niet, dat zulke instemming *de* of de *eenige* reden is geweest voor het stilzwijgen van den Kolonialen Raad. Ook is in dien Raad meermalen de invloed van de opening van het Kanaal ter sprake gebracht en hij zou dus met eenig recht mogen veronderstellen, dat zijn meeningen hieromtrent bekend zijn.

6) Ik cursiveer.

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke Berichten.

Heden viert de Eerw. Zuster PALMATIA haar zilveren professiefeest. Met des te grooter vreugde zal dit jubelfeest gevierd worden, nu de Jubilante juist weer hersteld is van een pijnlijke ziekte, welke haar reeds meerdere malen maanden en maanden aan het ziekbed bond.

Van harte wenschen wij de geachte Zuster geluk met haar grooten dag; haar kloosterleven heeft een bizondere wijding ontvangen door het vele lijden, dat God haar overzond en dat altijd door haar gedragen werd met het grootste geduld. Mogen de volgende vijf en twintig jaren worden doorgebracht in volkomen gezondheid!

De Eerw. Zuster PALMATIA, Mejuffr. DOMINICA, REGINA V. D. BOUT werd geboren te Zierikzee 28 Juli 1867 en legde in het klooster te Roosendaal hare religieuse geloften af op 20 Dec. 1888, na eenigen tijd werkzaam te zijn geweest in Breda, vertrok zij naar Curaçao alwaar zij sinds 21 Juni 1890 verbonden werd aan het Pensionaat Welgelegen.

***

Het H. College der Kardinalen heeft in korten tijd vier van zijn meest bekende leden door den dood verloren. De Kardinaal-vicaris RESPEGHI, Kardinaal OREGLIA DI SAN STEFANO, deken van het H. College, Kardinaal VIVES Y TUTO, de alom bekende Capucijn, en ten slotte nu Dinsdag 16 December, Kardinaal RAMPOLLA, oud Staats Secretaris. Gedurende het pontificaat van Paus Pius X zijn reeds 48 Kardinalen gestorven. Het H. College telt nu nog 57 leden, waarvan 32 door den regeerenden Paus werden benoemd. Kardinaal OREGLIA was de eenige, die nog door Pius IX z.g. was aangesteld.

Curaçao Kolenstation.

In de „*Shipping*" Illustraded van 29 Nov. 1913 wordt in een groot artikel „TRINIDAD B. W. I." met vier groote platen heel veel ophef gemaakt van Port of Spain als het vlugste kolenstation van West-Indië. Ten bewijze wordt aangehaald het feit, dat het Engelsche slagschip „New Zealand" daar kolen innam met een gemiddelde snelheid van 150 ton per uur.

!!!!!

Dat kunnen we op Curaçao toch nog vlugger. Hier wordt gekoold met een gemiddelde snelheid van 157 ton per uur. Het record van Curaçao werd nog niet overtroffen. Niet Port of Spain maar Curaçao is en blijft de snelste kolenhaven van West-Indië.

Haayen is benoemd tot Adjudant van het Bataillon rustende stedelijke en landelijke schutterij alhier, en belast

Wel vermeldingswaardig achten wij het bericht, dat ditzelfde schip ook ruwe olie innam om te stoken. Dat kunnen de schepen in onze haven nog niet krijgen.

Vertrokken.

De ingenieur V. D. BROEK is Maandagavond afgereisd naar Callao. De Gouverneur deed hem uitgeleide.

Nu is het wachten op prof. KRAUS.

No. 2.

De Duitsche stoomboot *Gemma* gekomen van New Castle on Tyne is direct naar Nieuwpoort gestoomd om fosfaat in te nemen van Sta Barbara. Dat is al No 2.

Naar wij vernemen werden reeds verschillende contracten afgesloten voor het volgend jaar.

Schietwedstrijd.

ll. Zondagmorgen had de aangekondigde schietwedstrijd van het „Curaçaosche Weerbaarheidskorps" plaats.

De eereprijs, door den Gouverneur aangeboden, werd gewonnen door den heer A. W. DE HASETH. De 1ste, 2e en 3e prijs van het korps vielen ten deel onderscheidenlijk aan de heeren J. HELBURG, J. B. SCHOTBORG en L. PIETERSZ. De prijs, uitgeloofd door den kommandant van het garnizoen, werd behaald door den heer F. FORBES, en die, welke door den kommandant van het Korps aangeboden was, door genoemden heer HELLBURG.

De wedstrijd werd met muziek opgeluisterd, uitgevoerd door de garnizoenskapel, en de ter bijwoning van den prijskamp opgekomen dames en heeren werden op gulle wijze namens het korps onthaald.

De Vrijm.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van den Heer MORRIS E. CURIEL een wandkalender en reclame-artikelen voor *Harvey's* Special *Scotch Wisky*.

Aruba Phosphaat Mij.

De verdaagde algemeene vergadering der aandeelhouders van de Aruba Phosphaat Maatschappij heeft vrijdag namiddag plaats gevonden.

De punten volgens art. 18 der Statuten werden achtereenvolgens behandeld.

De aftredende bestuursleden werden herkozen; in de plaats van den heer A. J. C. Krafft, die verzocht heeft niet in aanmerking te komen is tot Ondervoorzitter gekozen de heer C. G. de Haseth Cz.; als Commissaris, welke post vacant is geworden door deze laatste benoeming is de heer S. E. L. Maduro gekozen, en in de plaats van dezen, die als plaatsvervanger aan de beurt van aftreding was, is de heer Julius L. Penha benoemd.

De Cur. Ort.

Openbare Werken.

Onder de Officieele Berichten zal men zien, dat de Directeur van het Departement van Openbare Werken ontslag heeft aangevraagd en dat hem dit eervol is verleend.

In de *Staatscourant* zal nu een Oproep geplaatst worden ter aanvulling van deze vacature.

Naar aanleiding daarvan zouden wij in overweging willen geven, het nu eens te probeeren met iemand, die niet een gepensioneerd officier van de genie is, en die niet in Oost-Indië heeft gewerkt. 't Gaat daar allemaal te grootscheepsch en dat wordt te duur voor onze kleine Kolonie.

Ook mag wel eens overwogen worden, of het Departement van Openbare Werken niet te uitgebreid is en te veel omvattend.

Het is bijna niet doenlijk, dat één enkele persoon de hoofdleiding op zich neemt van het herstel der forten en van de landsgebouwen, van de straten in de stad en van de buitenwegen op Curaçao en de overige 5 eilanden, en dan nog voldoende zorg kan besteden aan den damaanleg en andere werken voor waterverschaffing en de verbetering onzer haven. Het toezicht op fabrieken en publieke verkeermiddelen etc. nog buiten beschouwing gelaten.

De uitgave voor traktementen aan meerdere personen moge bij splitsing van het departement misschien iets hooger worden, de onkosten der uit te voeren werkzaamheden zullen er zeker door verminderen, en die verslinden thans een reuzenkapitaal.

Dryfarming.

Behalve, dat deze methode ons leert zoo zuinig mogelijk met het water om te gaan en er zooveel mogelijk van te profiteeren, eischt zij ook, dat de landbouw in regenarme streken zoo verstandig mogelijk worde beoefend.

Waar overvloed aan water is, kan men nog eens iets aan de natuur overlaten, hier moeten wij alles opvolgen wat de landbouwkunde ons aan de hand doet om nog iets te redden. Het dryfarming-systeem mag zoo maar niet in 't algemeen worden toegepast, neen, iedere streek, ieder klimaat, elk stuk land zouden we haast zeggen, heeft zijn eigen condities. Men moet derhalve beginnen met zijn eigen gronden goed te bestudeeren en zien waaruit deze is samengesteld; of er gebrek danwel overvloed is aan humus, de vruchtbare teelaarde, of het vergane diabaas is, danwel vette kleigrond, gruis, of kalk, etc. Een ieder plant hier maïs op z'n grond en toch zijn er gronden die volstrekt niet voor maïs deugen. Laten zij, die bij ondervinding weten, dat de maïs bij hen niet wil, zooals overal elders in dat zelfde jaar, eens vragen aan den landbouwkundige wat voor kunstmest ze op hun land moeten brengen om maïs te kunnen zaaien, of voor welk gewas hun grond het meest geschikt is.

Hoe wordt Dryfarming beoefend.

Zooals boven reeds werd opgemerkt moet voor een bepaalde streek een bepaald systeem worden gevolgd.

In sommige streken wordt geregeld de zoogenaamde „summerfallowing" toegepast. Bij deze methode wordt om het jaar een oogst verkregen. De grond wordt goed omgeploegd (± 8 inches diep), de ploeg wordt dadelijk gevolgd door den subsurface packer.

Dit werktuig is een „gang" van wielen, meestal tien stuks op een gemeenschappelijke as en ongeveer 15 cM. onderling van elkander verwijderd. De randen der wielen zijn voormig. De packer volgt den ploeg in de lengte van de voor. Met dit werktuig wordt de grond aan de oppervlakte fijn gemaakt, terwijl de bouwlaag verder naar beneden wordt samengepakt, zoodat de grond daardoor de juiste structuur verkrijgt en de vochtigheid op de plaatsen, waar de wortels van het gewas zich zullen uitbreiden, zich het beste regelt. In plaats van den subsurface packer wordt dikwijls de discharrow gebruikt.

Dit werktuig bestaat in hoofdzaak uit een serie van schijven op twee assen aangebracht, die zoo kunnen worden verzet door middel van een hefboom, dat ze een meer of minder scherpen hoek vormen. Deze laatste stand wordt aan het werktuig gegeven als het dienst doet als eg.

Het is dan een uitstekende onkruidverdelger meteen.

Gedurende de „summerfallowing", braaktijd, wordt herhaalde keeren, en steeds terstond na een regen, waardoor de oppervlakte van den grond is dichtgeslagen, ondiep geëgd. Aan de oppervlakte wordt aldus een haast stoffijne laag, „mulch" verkregen en behouden, waardoor de verdamping zooveel mogelijk wordt tegengegaan en het water opgespaard voor het komende gewas.

Bij deze methode is dus doel en middel het water over een geheel jaar te verzamelen en te bewaren voor een volgend gewas, dat dan kan beschikken over een waterhoeveelheid van twee jaren.

Hierbij komt nog, dat in een goed bewerkten bodem natuurlijk veel plantenvoedsel beschikbaar komt en dit is niet alleen zoo belangrijk, omdat de vruchtbaarheid van den bodem daardoor wordt verhoogd, maar ook, omdat bij een rijken bodem de planten veel minder vocht noodig hebben om eene hoeveelheid droge stof te vormen dan zulks het geval is bij een gewas op een armen grond.

Dit verschijnsel is mede een hoogst belangrijke factor bij de beoefening van dryfarming. Een serie onderzoekingen aan het experiment station van den Staat Utah ontstak over dit verschijnsel voldoende licht.

Zoo bleek bijv. dat op een *niet* gecultiveerden leemgrond 603 Am. pnd water werd verbruikt om een A. pnd droge stof te produceeren, terwijl daardoor op denzelfden grond, maar goed gecultiveerd, slechts 252 pnd water was benoodigd.

Op een niet gecultiveerden kleigrond werd 753 A. pnd. water door het gewas verbruikt om een pnd droge stof te vormen, — op den gecultiveerden bodem slechts 582 A. pnd.

Berekeningen hebben na nauwkeurige onderzoekingen verder geleerd, dat in droge streken de planten meer water noodig hebben om dezelfde hoeveelheid droge stof te produceeren dan in vochtige.

Officieele berichten.

Aan den onderwijzer 2de klasse aan de Hendrikschool alhier, G. Troost, is tot verder herstel van gezondheid, veertien dagen verlofsverlenging verleend.

De 1ste Luitenant bij de rustende stedelijke schutterij C. J. Debrot is eervol ontheven van- en de 2de Luitenant bij die schutterij Jac. F. met het secretariaat van de commissie tot het doen der indeeling bij- en het vrijstellen en uitsluiten van de stedelijke en landelijke schutterij alhier, zoomede met het bijhouden der stamboeken en het verder schrijfwerk.

Voor het jaar 1914 is eene commissie benoemd tot het doen der indeeling bij de rustende schutterij en het onderzoeken van en beslissen op de redenen van vrijstelling en uitsluiting van dat korps, bestaande uit de heeren E. M. Penso en J. Sutherland, leden van den Kolonialen Raad, E. S. de Veer Abrahamsz, Kapitein, C. N. Winkel, 2de Luitenant, J. F. L. Romijn, sergeant-majoor bij de schutterij.

Voor dat jaar is een schuttersraad benoemd, bestaande uit: den kapitein J. W. C. Pietersz, den 1ste Luitenant S. E. L. Maduro, den 2de Luitenant M. Capriles, den sergeant-majoor K. Pelliker, den sergeant J. C. Palm; den korporaal J. H. Jonckheer, en den schutter H. Forbes Schotborgh.

De Directeur der Openbare Werken W. A. J. T. Zelle is op zijn verzoek, met ingang van 16 Juni 1914, eervol ontheven van de verdere waarneming van het ambt van Directeur der Openbare Werken in de kolonie Curaçao.

Koloniale Postspaarbank.

Gedurende de maand October werd

Ingelegd:

Willemstad	f 9.609.21
2e district	640.57
3e „	19.
4e „	3.
5e „	11.
Oranjestad Aruba:	645.40
3e district „	—
Kralendijk Bonaire:	1.098.13
Rincon „	—
Philipsburg, St. Mart.	509.
Oranjestad, St. Eust.	583.
Bottom, Saba	571.
Windwardside	18.
Samen:	f 13.712.31
Teruggehaald:	f 5.411.73

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven.

Cornelia Baylery, Mariolina Briett, Abigail Castillo, Tres Cicilia, Manuel Cossano, Josefina Dagnino, Eloisa Fuigueroa, Julio C. Henripues, Meri Hoyer, Federico Kleimudo, Isabelita Kros, Kristian Kristensen, Petronilia Minguel, Caraciola Parra Castro, Rosalia Penso, Ana Clotilde Romero Gonsales, Julia Rivas, Max Schneidewind, Alastasia Van Klarra, Ejnau Walsted 2.

Aangeteekende stukken: Otto Greenberg, Roberto Leyba, Maria Martis, Luci Price.

Drukwerken: John Dueles, David Figueroa, Hameply, William H. Phelps, N. Nildeboer, Ejnau Walsted, Reinier Evertsz.

Marktbericht van den Curacaoschen Handelsbond.

Van 19 December 1913.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.			—
ZOUT per vat van 180 K.G.		f	0.80
DIVIDIVI per K.G.		„	0.05½
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.		„	0.60
id. per KG. 2e kw.		„	0.50
HUIDEN per K.G.		„	0.80
GEITENVELLEN per K.G.		„	1.10
WOL per K.G.		„	0.12
SCHAPENVELLEN per stuk		„	0.55
BEENDEREN per K.G.		„	0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.		„	0.05
STROOHOEDEN (hippijapa).			
Kwaliteit No, 1 per dozijn		„	4.12½
„ „ 1 (gebleekt) „ „		„	4 25
„ „ 2 „ „		„	5.25
„ „ 3 „ „		„	—
„ „ 3 „ „		„	—
„ „ 4 „ „		„	7.—
„ „ 5 „ „	OLA	„	—.
„ „ 6 „ „		„	8.50
„ „ 7 „ „		„	9
„ „ 8 „ „	OLA	„	10
„ „ 9 „ „		„	12.50
„ „ 10 „ „	OLA	„	12.
„ „ 11 „ „		„	—
„ „ 12 „ „	OLA	„	15
„ „ 13 „ „		„	
„ „ 14 „ „	OLA	„	
„ „ 15 „ „		„	

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd: 123 ratten.

Uit de naburige Republieken.

Venezuela. Daar komt plotseling het bericht uit de lucht vallen, dat de Minister van Buitenlandsche Zaken, J. L. ANDARA, zijn portefeuille heeft neergelegd en onmiddelijk vervangen is door Dr. MANUEL DIAZ RODRÍGUEZ.

En President GOMEZ nadert de hoofdstad Caracas.

Sinds 10 December is hij aan het hoofd van zijn leger aan het trekken van stad tot stad, van dorp tot dorp. Overal wordt er gevlagd en muziek gemaakt. Het leger overnacht in tenten, de President en de hoofdofficieren logeeren bij de burgers. Een nooit gezien schouwspel geniet Venezuela in deze dagen, nu het overal zijn goed geschoold leger in volmaakte orde ziet voorbijtrekken en 's avonds een echt kampement aanschouwt rond de dorpen of steden. Alles loopt uit om dát te zien.

Venezuela is trotsch op zijn leger en roemt om strijd Generaal GOMEZ, die zoo iets tot stand bracht.

Zijn ontvangst te Caracas zal een echte gloriedag voor hem wezen. Aan populariteit heeft de President zeker gewonnen. Of hij daarom ook President zal blijven in April a. s., moeten wij nog afwachten.

Buitenland.

Algemeen Overzicht.

De vredesonderhandelingen tusschen Turkije en Griekenland zijn weder aangevangen. De Turksche gedelegeerden hebben den Griekschen minister van buitenlandsche zaken Panas medegedeeld, dat zij de verwachte instructies ontvangen hebben. Panas bepaalde toen, dat de Grieksch-Turksche onderhandelingen hervat zouden worden. Hij drong er echter op aan, dat hem de besliste verzekering zou worden gegeven, dat alle verwachte instructies aangekomen waren, opdat de onderhandelingen geen nieuwe vertraging zouden ondervinden.

De Grieken willen zeer terecht een einde maken aan den onhoudbaren toestand. De Porte daarentegen schuift steeds de zaken op de lange baan, hopende daarmede te winnen. En in den regel blijft het succes niet uit. Nu weer steunt Frankrijk haar. Het „Journal" meldt, dat de Fransche regeering aan haar gezant te Athene instructies heeft gezonden, luidend, dat hij er met kracht bij het Grieksche kabinet op moet aandringen, opdat dit zonder verwijl alle verlangens der Porte, voorzoover die billijk en redelijk blijken, zal inwilligen.

Om op alles voorbereid te zijn, heeft het Grieksche kabinet last gegeven om een troepenmacht van 30.000 man aan de Bulgaarsche grens samen te trekken. Het is namelijk bevreesd voor een samenwerking van Turkije en Bulgarije.

De Bulgaarsche Koning bevindt zich, naar gemeld is, te Weenen. In zijn besprekingen met den Keizer van Oostenrijk en graaf Berchtold moet hij nogmaals hebben aangedrongen op een herziening van het vredesverdrag van Bucharest. Zonder wijziging der voorwaarden ten gunste van Bulgarije zou 's Konings toestand niet zonder gevaar zijn.

In politieke kringen te Sofia zou men deze bezorgdheid van den Koning der Bulgaren ongegrond achten. Als een nieuw bewijs van de ontstemming tegen den Koning wordt echter het feit vermeld, dat door tot nu toe ongekend gebleven betoogers biljetten aan de deuren van het paleis werden geplakt met het opschrift: „Te huur". Voorts is er een brief gevonden, waarin de Koning met den dood wordt bedreigd als hij in Bulgarije terugkeerde. Het „Extrablatt" en de „Pesterlloyd" zeggen er bij, dat de politie in verband met deze bedreiging verscheidene verdachten heeft gevangen genomen.

Hieruit blijkt, dat de bewering volgens welke Koning Ferdinand niets van zijn populariteit heeft verloren, niet geheel juist is. In St. Petersburg slaat men zijn reis met wantrouwen gade. Terwijl men in Bulgarije roept, dat Rusland de beste vriend is en men een leening wil sluiten bij den vriend van dien besten vriend te Parijs, gaat Ferdinand den Keizer te Weenen bezoeken. Men ziet hierin een dubbel spel van Bulgarije.

De prins von Wied, die zich op het oogenblik te Weenen bevindt, had een onderhoud met graaf Berchtold. Berichten uit Albanië doen gelooven, dat de candidatuur van den prins er met sympathie ontvangen is.

Volgens berichten aan Fransche bladen, blijft Essad Pasja in Albanië nog altijd de dwarsdrijver; thans zou hij weer ijverige propaganda maken om prins Abdoel Medjid, den broer van den Turkschen kroonprins op den Albaneeschen troon te plaatsen.

In den Balkan is het evenwicht tusschen de verschillende staten nog lang niet hersteld.

* * *

De toestand in Mexico is verward, zoodat men alle berichten onder voorbehoud moet aanvaarden, maar zeker is het, dat Huerta weigert heen te gaan.

Een telegram uit de stad Mexico meldt, dat generaal Huerta op officieele wijze aan de vreemde diplomaten mededeelde, dat, naar thans gebleken was, de verkiezingen voor het presidentschap van Mexico niet geldig waren, omdat te weinig districten er aan hadden deelgenomen. Zoodra het Congres bijeenkomt, zal het de verkiezingen dan ook van niet en geener waarde verklaren en een nieuwe uitschrijven. Intusschen zal generaal Huerta voortgaan met zijn pogingen, om de rust in het land te herstellen.

Wat er nu gebeuren zal, staat niet vast. Men meent dat nu Huerta's antwoord niet gunstig is, de Vereenigde Staten een ultimatum zullen zenden, waardoor de betrekkingen vóór 22 dezer, den datum van de bijeenkomst van het nieuwe congres, zullen worden afgebroken.

Anderen echter beweren, dat de regeering der Vereenigde Staten niet aan interventie denkt, doch alleen de revolutionairen ondersteunen zal. Maar hiertegen wordt o.a. door den gewezen Amerikaanschen gezant Lane Wilson gewaarschuwd. Op deze manier toch geeft men aan moordenaars en roovers vrijheid, om in naam der vrijheid het land te verwoesten.

Algemeen wordt in de Vereenigde Staten gemompeld, dat Engeland Huerta blijft steunen en dat de Engelsche invloed de oorzaak is van zijn uitdagende houding tegenover de regeering der Vereenigde Staten. Deze meening vindt steun in het bericht dat in een onderhoud, hetwelk Lind, de bijzondere Amerikaansche vertegenwoordiger, had met Carden, den Britschen gezant, gebleken is, dat hun opvattingen om trent de rol die de Vereenigde Staten in Mexico moeten spelen, zeer uiteenloopen.

Bovendien kreeg, naar de „Associated Press" uit Mexico verneemt, men voldoende Britsch kapitaal om de regeeringszaken van Mexico minstens tot het einde dezer maand gaande te houden.

Naar men meldt, is ook op Huerta's leven een aanslag gepleegd. De „San Francisco Chronicle" heeft een telegram uit de stad Mexico ontvangen, waarin gemeld wordt, dat het leven van Huerta ernstig gevaar heeft geloopen. Huerta maakte een rijtoer, toen plotseling iemand op hem schoot. De paarden begonnen te steigeren en de moordenaar geraakte onder het rijtuig hij werd dadelijk gearresteerd.

Wat zal nu de regeering der Vereenigde Staten doen? Het antwoord is moeilijk te geven. Waarschijnlijk zal zij Caranza steunen, om althans Huerta te noodzaken heen te gaan. Deze verklaarde, naar uit Nogales in Sonora wordt gemeld, dat hij, indien de Vereenigde Staten het beslag op de voor Mexico bestemde wapens opheffen, over honderdduizend welgewapende mannen kan beschikken voor een veldtocht van drie maanden.

Intusschen woedt de burgeroorlog voort. Een telegram uit El Paso meldt, dat een troepenmacht van Salazar, uit 700 man bestaande, bij Santa Clara door 1200 opstandelingen uit Sonora, onder bevel van generaal Acosta, in een hinderlaag gelokt en zoo goed als geheel vernietigd werd.

* * *

President Wilson heeft met zijn ministers beraadslaagd over den toestand in Mexico, maar naar het schijnt besloten, nog wat geduld te oefenen, hetwelk beteekenen zal, dat Carranza wel het werk moet doen.

Over dezen heer lezen we in het *Hbl.*:

Congresleden en anderen in de Vereenigde Staten hebben, toen de regeering geneigd scheen om Carranza, den aanvoerder der Mexicaansche zoogen „constitutionalisten", te steunen tegenover Huerta, herhaaldelijk erop gewezen, dat de eerste al geen haar beter was dan de tweede, zoodat men beter deed de hand niet in het Mexicaansche wespennest te steken. En de omstandigheden hebben in het gelijk gesteld. Want bloeddorstiger dan de constitutionalisten na de inneming van Juares op de grens van Texas, hadden de aanhangers van Huerta zich zeker niet kunnen betoonen. De inneming van de stad werd o.l. gevolgd door een „orgy of executions", zooals een van de berichtgevers het in zijn blad uitdrukt.

De Amerikanen, die te Juares vertoefden en naar El Paso, dat door een brug met eerstgenoemde stad verbonden is, terugkeerden, vertellen allerlei ijselijks van de slachting, die op de overgave volgde. Zonder pardon werden de gevangenen doodgeschoten en het eenige antwoord, dat men de officieren, die verzochten voor een krijgsraad of rechtbank te worden terechtgesteld, waardig keurde, was dat de geweren op hen werden aangelegd.

Te Washington heeft dit optreden der constitutionalisten een buitengewoon slechten indruk gemaakt en de oppositie nog versterkt in haar verzet tegen de opheffing van het „embargo" op wapens, daar zij overtuigd is, dat het lood of oud ijzer is, of Huerta of Carranza aan het hoofd der Mexicaansche regeering staat.

Jawel, maar voor de Standard Oil is het niet hetzelfde.

De bladen van New York deelen telegrammen uit Mexico mee, meldende, dat generaal Blanquet voornemens zou zijn, zich tot dictator uit te roepen, terwijl generaal Aguilor ook een stuk Mexico bestuurt en verder generaal Villa den Noord-Westelijken spoorweg nemen wil.

Het telegraafagentschap Roma — te Rome — meldt, dat generaal Huerta aan den Paus heeft verzocht, scheidsrechter te willen zijn in het geschil tusschen Mexico en de Vereenigde Staten. Het agentschap voegt er bij, dat de Paus heeft besloten, het verzoek in te willigen.